

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 222/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie, na prerokovanie veci v primeranej lehote a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 27 C 293/2004 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 9 Co 2/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2007 doručená sťažnosť M. B., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie, na prerokovanie veci v primeranej lehote a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 C 293/2004 a Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský

súd“) pod sp. zn. 9 Co 2/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. mája 2007.

Zo sťažnosti a z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 27 C 293/2004 vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ podal okresnému súdu 4. októbra 2004 žalobu proti Slovenskej republike, zastúpenej Obvodným úradom Ž. (ďalej len „žalovaný“), pre jej nesprávny úradný postup v správnom konaní. Sťažovateľ totiž podal na políciu oznámenie vo veci priestupku, pričom o konečnom vybavení tohto oznámenia zo strany žalovaného ako orgánu oprávneného konať o priestupkoch nebol riadne vyrozumený. Podľa názoru sťažovateľa neoznámením výsledku priestupkového konania v zákonnej lehote utrpela jeho dôstojnosť a česť v zmysle čl. 19 ods. 1 ústavy a § 11 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to sťažovateľ požadoval zaviazať žalovaného uhradiť mu nemajetkovú ujmu ako zadosťučinenie v sume 200 000 Sk. Okresný súd 2. novembra 2004 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku bez toho, aby ho zároveň poučil o možnosti požiadať o oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ napriek tomu žiadosťou z 24. novembra 2004 požiadal o úplné poplatkové oslobodenie a zároveň sťažnosťou z toho istého dňa upozornil predsedu okresného súdu na neúplné poučenie vo veci súdneho poplatku. Okresný súd sa sťažovateľovi 25. novembra 2004 ospravedlnil a zároveň mu zaslal aj úplné poučenie. Uznesením okresného súdu č. k. 27 C 293/2004-30 zo 17. januára 2005 bol sťažovateľ v celom rozsahu oslobodený od súdnych poplatkov. Platobným rozkazom č. k. 27 C 293/2004-32 z 19. januára 2005 okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie požadovanej istiny. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor, ku ktorému sa sťažovateľ 15. februára 2005 vyjadril. Dňa 31. marca 2005 okresný súd nariadil prvé pojednávanie na 20. september 2005. Sťažovateľ 6. apríla 2005 podal sťažnosť na postup zákonného sudcu okresného súdu, lebo stanovením termínu pojednávania na 20. september 2005 zákonný sudca obchádzal zákonnú lehotu určenú na nariadenie prvého pojednávania do deväť mesiacov od podania návrhu v zmysle § 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ďalšie pojednávanie sa malo konať 29. novembra 2005, ale bolo odročené na 17. január 2006. Sťažovateľ, ktorý sa pojednávania 17. januára 2006 nezúčastnil, podal písomné vyjadrenie vo veci 16. januára 2006. Rozsudok okresného súdu č. k. 27 C 293/2004-85 nebol datovaný 17. januára 2006, keď malo byť pojednávanie, ale

20. januára 2006, pričom sťažovateľovi bol doručený 16. mája 2006. Týmto rozsudkom okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol v celom rozsahu. Sťažovateľ podal proti rozsudku 30. mája 2006 odvolanie, v ktorom namietal, že bol informovaný iba o termíne pojednávania konaného 17. januára 2006, nie však o termíne pojednávania konaného 20. januára 2006. Na sťažnosť podanú 6. apríla 2005, v ktorej namietal porušenie ustanovenia § 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, dostal od predsedu okresného súdu odpoveď až 19. septembra 2006, hoci bolo povinnosťou predsedu okresného súdu vybaviť jeho sťažnosť do 30 dní od jej doručenia. Dňa 6. marca 2007 podal sťažovateľ predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietáhy. Dňa 12. marca 2007 sťažovateľ dostal predvolanie na odvolacie pojednávanie určené na 28. marec 2007. Sťažovateľ, ktorý dovtedy zastupoval ako laik sám seba, podaním zo 14. marca 2007 požiadal o ustanovenie advokáta ako právneho zástupcu v konaní pred krajským súdom. Uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 2/2006 z 15. marca 2007 bol jeho návrh zamietnutý. Toto uznesenie prevzal 19. marca 2007. Sťažovateľovi bolo znemožnené podať proti uzneseniu odvolanie, lebo podľa poučenia uvedeného v uznesení krajského súdu nebolo odvolanie proti uzneseniu prípustné. Keďže sťažovateľ sa odvolacieho pojednávania 28. marca 2007 nezúčastnil, podaním z tohto dňa sa vo veci písomne vyjadril, pričom namietal aj porušenie práva na spravodlivé, nezávislé a nestranné konanie. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 2/2006 z 28. marca 2007 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Sťažovateľ rozsudok krajského súdu prevzal 30. apríla 2007.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, a to týmito skutočnosťami, resp. súvislosťami:

- Hoci jeho žaloba zo 4. októbra 2004 neobsahovala presný údaj, odkedy má žalovaný zaplatiť požadovanú istinu (sťažovateľovo podanie nebolo úplné), okresný súd nevyzval sťažovateľa na doplnenie a opravu žaloby a chýbajúci údaj sám doplnil v platobnom rozkaze z 19. januára 2005.

- Okresný súd nevyzval sťažovateľa na preukázanie, či škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom predbežne prerokoval pred podaním žaloby, neustanovil lehotu na odstránenie tohto nedostatku a nepoučil sťažovateľa o tom, ako možno tento nedostatok odstrániť.

- Došlo k prieťahom v konaní vedenom okresným súdom.
- Predseda okresného súdu nevybavil sťažnosť zo 6. apríla 2006 v zákonnej 30-dňovej lehote.
- Došlo k prieťahom v odvolacom konaní vedenom krajským súdom.
- Okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 17. január 2006 na 20. január 2006 bez upovedomenia sťažovateľa.
- Sťažovateľ mal právo byť v súdnom konaní zastúpený advokátom.
- Krajský súd svojím postupom sťažovateľovi znemožnil odvolať sa proti uzneseniu z 15. marca 2007, čím mu znemožnil procesne sa brániť. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ, ktorý stratil dôveru v spravodlivé súdne konanie, nemohol či už osobne, alebo prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu zúčastniť odvolacieho pojednávania konaného 28. marca 2007.
- Za nesprávny úradný postup žalovaného nebolo sťažovateľovi priznané žiadne finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ napokon požaduje, aby mu ústavný súd ustanovil z úradnej moci právneho zástupcu, keďže sám nemá dostatočné prostriedky na to, aby si právne zastúpenie zabezpečil.

2. Z rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 2/2006-119 z 28. marca 2007 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 27 C 293/2004-85 z 20. januára 2006. Podľa názoru krajského súdu je rozsudok okresného súdu v celom rozsahu vecne správny. Osobitným uznesením krajského súdu z 15. marca 2007 sa rozhodlo o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. V tejto súvislosti a v súvislosti s predvolaním na odvolacie pojednávanie sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na odvolacom pojednávaní, ktorú odôvodnil stratou dôvery v spravodlivé a nestranné rozhodovanie krajského súdu. Podľa neho totiž ústava, listina, ale ani dohovor neobsahujú skutočnosť, na základe ktorej by práve sťažovateľ ako laik a občan v hmotnej núdzi nemal právo od začiatku súdneho konania na právneho zástupcu, či spravodlivé konanie. Považuje to za diskrimináciu pre sociálny pôvod. Krajský súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ vo vzťahu k svojim tvrdeným právam používa maximálne všeobecné formulácie, väčšinou zhodné s textom právnych predpisov upravujúcich základné ľudské práva

a slobody a vymedzujúce principiálny rámec ich ochrany. Ak výsledok konania o ním uplatnenom návrhu nie je zhodný s jeho predstavami, potom je presvedčený, že vo vzťahu voči nemu boli porušené práve tieto všeobecné zásady týkajúce sa ochrany ľudských práv. V danej súvislosti však buď neuvádza, v čom konkrétne došlo k porušeniu týchto základných princípov, alebo úplne absentuje príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením a postupom, resp. rozhodnutím orgánu, ktorému bol návrh adresovaný. Pritom treba zdôrazniť, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nezahrňuje právo na úspech v súdnom konaní a ani právo na to, aby súdy v civilných konaniach rešpektovali a uznávali všetky procesné úkony každého účastníka bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (II. ÚS 37/01). Sťažovateľovi nebolo nijako zabránené v účasti na odvolacom pojednávaní, a aj keby sa jeho podanie z 28. marca 2007 považovalo za námietku zaujatosti, hoci nie je tak označené, išlo by o námietku spočívajúcu len v okolnostiach postupu sudcu, na ktorú súd v zmysle § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku neprihliada. Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď pojednávanie nariadené na 17. január 2006 po ukončení dokazovania a prednesení záverečných návrhov odročil v zmysle § 156 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku za účelom vyhlásenia rozsudku na 20. január 2006, keď bol rozsudok vyhlásený. Rovnako v konaní vedenom okresným súdom nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom tým, že ho okresný súd nevyzval uviesť, v akej lehote má žalovaný sťažovateľovi zaplatiť nárokovanú čiastku. Uvedené totiž nie je nedostatkom návrhu na začatie konania, ktorý by bránil ďalšiemu postupu v konaní, pričom určenie lehoty na zaplatenie 15 dní od doručenia platobného rozkazu je obligatórny dôsledkom zákonnej úpravy podľa § 172 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku. O odmietnutí možnosti konať pred súdom by bolo možné hovoriť vtedy, ak by okresný súd o návrhu sťažovateľa nekonal pre absenciu vymedzenia lehoty na plnenie. Vo veci samej treba zhodne s okresným súdom konštatovať, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o preukázaní neoprávneného zásahu do jeho práv v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a o objektívnej spôsobilosti takéhoto zásahu vyvolať ujmu na jeho právom chránených záujmoch. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na už rozoberané sťažovateľovo ponímanie (v značnej miere tendenčné) práva na súdnu ochranu a ďalších základných práv. Neoboznámenie sťažovateľa s výsledkom priestupkového konania nie je spôsobilé vyvolať ako následok nenávratné zníženie jeho ľudskej dôstojnosti, osobnej cti,

dobrého mena a povesti. To znamená, že aj keby boli pravdivé a preukázané tvrdenia sťažovateľa, nešlo by o neoprávnený zásah do práv a údajné nekonanie žalovaného by nemohlo vyvolať ujmu na osobnostných právach sťažovateľa. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že nebolo preukázané, že by žalovaný konal v priestupkovom konaní v rozpore so zákonom uloženými povinnosťami. Navyše toto občianskoprávne konanie nie je konaním, ktorého predmetom by bolo posudzovanie zákonnosti rozhodnutí vydaných v správnom konaní. Žalovaný právom namieta, že v prípade uplatňovania nárokov zo zodpovednosti za škodu za nesprávny úradný postup treba tieto nároky uplatňovať v zmysle špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľova právna konštrukcia, ktorá považuje postup žalovaného v správnom konaní za nesprávny a vyvodzuje z toho právo na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, je svojím spôsobom obchádzaním označenej špeciálnej právnej normy. Okresný súd správne postupoval aj v otázke subjektu, ktorý koná v mene Slovenskej republiky. Pre oprávnenie konať za štát v občianskom súdnom konaní v zmysle § 21 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nie je totiž prioritné, či dotknutý štátny orgán má spôsobilosť na práva a povinnosti a z nej priamo vyplývajúcu spôsobilosť byť účastníkom konania, resp. procesnú spôsobilosť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany

ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

1. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že predseda okresného súdu, okresný súd, ale ani krajský súd nekonali v jeho veci v primeranej lehote.

V súvislosti s predsedom okresného súdu namieta, že o jeho sťažnosti zo 6. apríla 2005 rozhodol až 14. septembra 2006, pričom jeho prípis sťažovateľ dostal 19. septembra 2006.

Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za oneskorene podanú. Keďže sťažovateľ prevzal prípis predsedu okresného súdu 19. septembra 2006, najneskôr odvtedy mu plynula zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti. Sťažnosť ústavnému súdu však bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. mája 2007, teda dávno po uplynutí zákonnej lehoty.

Za oneskorene podanú treba považovať aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta nekonanie okresného súdu v primeranej lehote.

Podľa citovaného ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri

napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Konanie vedené okresným súdom bolo ukončené rozsudkom vydaným 20. januára 2006, resp. doručením tohto rozsudku sťažovateľovi, ku ktorému došlo 16. mája 2006. Najneskôr v tomto časovom momente sa namietané prietahy v konaní vedenom okresným súdom skončili, a preto vtedy začala plynúť zákonná lehota na podanie sťažnosti. Preto i tu treba konštatovať, že sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu až 18. mája 2007 bola podaná oneskorene.

V súvislosti s námietkou nekonania krajského súdu v primeranej lehote treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súde, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Vzhľadom na to, že odvolacie konanie sa ukončilo rozsudkom z 28. marca 2007, ktorý bol sťažovateľovi doručený 30. apríla 2007, v čase podania sťažnosti prietahy v konaní krajského súdu už dané neboli, čo zároveň znamená, že podanou sťažnosťou už nemožno dosiahnuť účel a cieľ uplatneného práva na súdne konanie v primeranej lehote.

2. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a podľa čl. 36 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 a 13 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 27 C 293/2004. Na prerokovanie a rozhodnutie o tejto časti sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

3. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a podľa čl. 36 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 a 13 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 2/2006 treba uviesť, že prevažná väčšina námietok sťažovateľa (nedostatky podanej žaloby a následná nečinnosť všeobecného súdu, ktorý nevyzval sťažovateľa na ich odstránenie, neúplné poučenie o možnosti požiadať o oslobodenie od súdneho poplatku, nevyrozumenie sťažovateľa o termíne vyhlásenia rozsudku 20. januára 2006, odmietnutie krajského súdu ustanoviť sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov v spojení s nemožnosťou podať proti tomuto uzneseniu odvolanie) je svojou povahou definovateľná ako taký postup všeobecného súdu, ktorým bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Tieto námietky považuje ústavný súd za neprípustné.

Hoci podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku nie je proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, prípustné dovolanie okrem presne definovaných výnimiek, podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj proti potvrdzujúcemu rozsudku), ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uvedené námietky sťažovateľa treba považovať za námietky

v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ mohol teda na základe uvedených námietok podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, čo však neurobil. Znamená to, že sťažovateľ nevyčerpal dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je vo vzťahu k uplatneným námietkam účinným prostriedkom na ochranu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Hoci sťažovateľ netvrdil a nepreukazoval, že možnosť podania dovolania nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd napriek tomu zvážil, že aj keby sa sťažovateľ domáhal prijatia sťažnosti na ďalšie konanie bez splnenia podmienky vyčerpania účinných opravných prostriedkov, nebolo by možné takúto žiadosť akceptovať. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za rozhodujúcu tú skutočnosť, že žaloba sťažovateľa bola všeobecnými súdmi právoplatne zamietnutá nie pre nedostatky uvádzané sťažovateľom, ale preto, lebo podľa názoru všeobecných súdov sťažovateľ existenciu uplatneného nároku nepreukázal.

4. Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd nesprávne rozhodol, keď mu nepriznal finančné zadostučinenie. Sťažovateľ teda namieta porušenie práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie tým, že jeho žalobe nebolo vyhovené. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu sú závery krajského súdu presvedčivé a úplné. Krajský súd dostatočným spôsobom zdôvodnil, že označeným postupom žalovaného objektívne nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv sťažovateľa vyplývajúcich z ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to tým viac, že postup žalovaného bol v súlade so zákonom, keďže zo zákona nevyplývala povinnosť žalovaného informovať sťažovateľa o výsledku priestupkového konania. Závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Ústavný súd preto nemá dôvod do nich zasahovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008